

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá elskaða kona, mamma, vermamma, omma og langomma okkara

Paula Maria Olsen

andaðist og varð jarðað.

Takk fyri blómur, kransar, heilsanir, uppringingar og takk til tykkum øll, ið á ymsan hátt hjálptu til í sambandi við jarðarferðina og ervið. Somuleiðis takk til starvsfólkini á Tjarnargarði, sum tóku sær av Paulu, meðan hon var har. Ein serstøk tøkk til Hera Joensen, prest, fyri góð og troystarrík orð á Tjarnargarði og í kirkjuni. Takk til tykkum øll, ið fylgdu henni til seinasta hvíldarstaðin.

Heilsan

Daniel (Dalli), Jytte, Óli og Magni við familjum

TØKK

Øllum tykkum, sum á ymiskan hátt sýndu okkum samkenslu og hjálp, tá ið okkara kæri maður, pápi, verfaðir og abbi

Kjartan Erlingsson Dalsgaard

andaðist og varð jarðaður.

Tøkk til prestarnar, ein serlig tøkk til Una Næs fyri góð og troystarrík orð heima og í kirkjuni. Stóra tøkk til KFUM skótarnar og Landsnevndina. Tøkk fyri gávur til »Skótadepilin á Selatrað«. Eisini ein tøkk til starvsfólkið á B6 fyri umsorgan og hjálp. Tøkk til trompetistin og organistar, kirkjutænningar, sangarar og øll tykkum, sum bakaðu til ervið. Tøkk til KFUM fyri beinasemi í sambandi við ervið. Tøkk fyri brøv og uppringingar og tøkk til tykkum, ið fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað.

Herbjørg, Eydna og Friðbjørg við familjum

Gleðilig jól og gott nýggjár.

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá okkara elskaða mamma, vermamma, omma og langomma

Kathrina Mikkelsen

andaðist og varð jarðað.

Tøkk fyri blómur, kransar og heilsanir, ein serstøk tøkk til Sonju Klein, prest, fyri góð og troystarrík orð í kapellinum og kirkjuni. Tøkk til heimahjálpin, organistar, kirkjutænningar og sangarar, og til tykkum øll, sum fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

*Familjunnar vegna
Børnini*

Nøvn

John F. Weihe in memoriam

John Weihe í 1975 ávegis til vegagerð millum Hattarvík og Kirkjar

Á ferð í bili hugsa vit ikki vanliga so nógv um, hvussu tað ber til, at koyrandi er um og ígjøgnum hægstu fjøll og undir djúpum firðum, tað er bara so, og soleiðis minnst yngra ættarliðið tað altíð hava verið; men tá ommur og abbar fara at siga frá, hvussu vorið var – í teirra minni her fyri stuttum – ljóðar tað fyri yngra oyranum, sum um hetta mundi vera onkuntíð tá – ja, kanska undir napoleums-kríggnum.

Nei, her koma John Weihe og hansara mongu starvsfelagar kring landið inn í myndina, eitt sermerkt fólkaslag, flestir upplagstir sjómenn, sum altíð funnu upp á ráð, hvussu vikti og vendi, og í smiðjunum, har amboð teirra komu til umvælingar, stóð ikki á hjá teimum sjálvum at hjálpa til, maskinmeistarar, ið summir teirra vóru, og av tí sama vóru tær gomlu smiðjurnar sannur ævintýrheimur hjá tí, ið tímdi lurta, gamla sildaverksmiðjan við Jákup-Wenzili í Kollafirði ikki at forgloyma.

Havi hug at siga frá hvørjum sær; tí teir skóru framúr hvør á sín hátt; men tað ber ikki til í stuttum minningarorðum.

Í rokasliga framburðinum innan føroyska vegagerð, sum av álvara tók dik á seg í 1960-unum, kláraðu hesir okkara maskinførarar, saman við øðrum góðum fólki, at fullføra til samans kring landið 8-10 km av lidnum vegi um árið, sum í "Nordisk Vejteknisk Forbund" var hildið at vera óført.

Forherðingar vóru teir og høvdu til fragd at senda snarboð inn á Landsverkfrøðingsskrivstovuna, at nú vóru ikki fleir miðsneisar at síggja, og av tí sama fór dozzarin skjótt at standa stillur.

Tá á døgum var almikið fyrireikandi arbeiði at gera, áðrenn amboðini sluppu frammat. Hvør ójavni í lendinum skuldi mátast upp, roknast út og teknast sum kort, áðrenn farast kundi undir prosjekteringina, og so skuldi endaliga prospektið stingast út í lendinum, og syrgdu John og teir soleiðis fyri, at vit bart út vóru noyddir at leggja doyn á, so Mikkjal ikki skuldi frætta um óskilið og seta knykklar í brýr.

Nú verða øll kort gjørd loftvegis og liggja teldutøk eftir ynski at arbeiða við.

Frá tí eg í 1965 kom til Lv,

og til eg fór burtur í 1973, var einki beinleiðis deildarbyti á stovninum; men í dagliga degnum sat Mikkjal Helmsdal, landsverkfrøðingur, ovast og ráddi fyri tí mesta av Føroya landi og honum undir lið, Niclas Andreasen, skrivstovustjóri. Í havnagerðini vóru skiftandi verkfrøðingar, har Elith Larsen tó var øll árin. Og so tær tá alt ov fáu maskinurnar, sum langfaramaðurin, Hans Biskupstøð, verkfrøðingur, syrgdi fyri at halda í gongd, har mest stóð á. Eg skuldi eittastað standa fyri vegagerðini og helt, at eg eisini mátti seta meg inn í, hvussu kavagrevstur fór fram. Tískil fór eg eitt kavakvöld við niðan á Oyggjarvegin, men sá einki fyri roki, og tá eg spurdi føraran, um hann sá nakað, svaraði hann bara: "Nei, púrt einki; men eg trilvi meg fram við grevinum, tað plagar at ganga!" Eg skilti, at har hjálpti eingin verkfrøði og helt meg frá aftur at spyrja býtt.

Í fyrstuni høvdu gravkýrnar ikki hús, og sótu teir í øllum veðri í oljuklæðum og arbeiddu. Sum frá leið, tók giktin at plága, og John fekk starv sum húsavørður á Lands-

verkfrøðingsskrivstovuni, eitt arbeiði, hann røkti so fyrimyndarlíga, sum um hann ikki hevði tykist við annað. Afturat kendu rødd hansara í útvarpinum um koyrilíkindi syrgdi hann eisini fyri, at starvsfólkið við eini skemtiligari søgu hvønn morgum væl til passar fór til verka – ógloymandi er frásøgnin um nakna hanan í Lamba.

Eg visti ikki, at John eftir fráfaringsaldur í 2008 so knappliga hevði mist konuna, og tá hann, ein dagin, vit hittust, segði mær frá hesum, og vit høvdu prátað eina løtu, helt John spakmæltur fyri, at tað var honum kortini ein troyst at minnast árin, tey høvdu havt saman, og viðrákið, Ása, hann og øll teirra høvdu havt, áðrenn hetta bakkastið kom.

Mongum kundi verið at sagt frá um John og teir allar; men fari eg við hesum at takka bæði teimum farnu og tykkum, sum eftir eru, fyri góðu árin, vit vóru við í leikum, og vil eg saman við tykkum lýsa frið yvir minnið um starvsfelaga okkara, John Frits Weihe.

Heini Olsen